

Ze všech druhů pečiva mám nejraději křupavé vypečené kaiserky. Mám k nim velmi sentimentální vztah. Jejich výrobu v Praze totiž na začátku 20. století zavedl můj dědeček.

Otec mého otce **Josef Kozlík** (*30. 5. 1887, +20. 11. 1927) byl pekařem. Vyučil se u svého otce Eduarda v pekárně na Vyšehradě, po vyučení šel na roční praxi do Vídně. Obdivoval tamější krásné cukrárny i široký sortiment pečiva. Po návratu zavedl výrobu několika nových druhů v rodinné pekárně. Začal péci i kaiserky, kterým se za totality říkalo hvězdičky. Velice mne potěšilo, že ve svobodném státě jsou to opět kaiserky. Kdykoliv je vidím, vzpomenu si na svého dědečka (viz foto), kterého jsem nikdy nepoznala. Babička mi v dětství vyprávěla, že jeho další velmi úspěšnou specialitou byly tenké křupavé rohlíky ve tvaru úzkého U, zvané „kalhoty“. Ty zatím nikdo nevyvrábí.

Josef Kozlík byl synem vyšehradského obchodníka Eduarda Kozlíka a jeho druhé ženy Antonie Špringerové z bohaté řeznické rodiny z Pankráce. Matku ztratil ve třech letech.

V nejtěplejším věku utrpěl úraz, který ho poznamenal na celý život. Jako nemluvně ho upustila chůva, takže si zlomil ručku. Chůva to zatajila, zlomenina nebyla ošetřena, následkem toho měl ruku v lokti špatně pohyblivou. 19. února 1912 se oženil s **Boženou Řepovou** (*5. 11. 1891, +20. 7. 1962). Jeho pekárna na Pankráci dobře prosperovala, měl osm zaměstnanců a manželka mu pomáhala s účetnictvím. V roce 1913 se jim narodil syn **Miroslav**, o rok později **Vladimír**, můj otec. Obě rodiny Kozlíků i Řepů patřily k nadšeným sokolům. Můj pradědeček Eduard Kozlík byl jedním ze zakladatelů vyšehradského Sokola.

Na skupinové fotografii se zaměstnanci své pekárny sedí druhý zleva můj dědeček Josef vedle mé babičky Boženy roz. Řepové.

Ačkoliv byl Josef Kozlík fyzicky hendikepován, i on se účastnil všech aktivit vyšehradského Sokola. To se mu stalo osudným. V srpnu 1926 pomáhal připravovat letní karneval na hřišti na vyšehradské citadele. Při náhlé bouři šel obětavě otvírat kanálky, aby voda odtékla z hřiště. Promáčený se pak schoval v kasematech, nachladil se a dostal zápal plic. Ten se mu sice podařilo překonat, ale objevila se tuberkulóza. Strávil téměř rok v sanatoriu na Pleši, ale 20. listopadu 1927 doma zemřel.

Ovdovělá Božena Kozlíková se 23. února 1929 provdala za dlouholetého přítele svého manžela, mladého soudce **Hynka Janáka** (*25. 1. 1894, +23. 6. 1966). Bylo to v době největších mrazů, takže jí svatební kytice zmrzla, ještě než nastoupila do taxíku. Hynek Janák byl člověk nesmírně hodný a čestný, který se stal skutečným tátou svým nevlastním synům.

Po svatbě se rodina přestěhovala do Poličky, kde byl Hynek Janák jmenován přednostou soudu. Oba chlapi tam chodili na gymnázium a Polička se stala jejich celoživotní láskou. Spřátelili se tam s rodinou Martinů, znali se dobře i se skladatelem Bohušem Martinů, na jeho ženě Charlottě si kluci zkusili francouzštinu. Když byl jejich otec přeložen do Nového Strašecí, zůstali oba v péči „babičky“ Martinů – skladatelovy matky v Poličce, aby tam odmaturovali. V srpnu 1935 byl Hynek Janák jmenován radou krajského soudu v Praze. Přestěhovali se na Vinohrady, synové nastoupili na universitu. Starší Mírek vystudoval medicínu, můj otec práva.

Vlastně není nic nového pod sluncem... Dědečkem kdysi zavedené vídeňské pojmenování jednoho druhu pečiva se dnes vžilo natolik, že internetový vyhledávač na klíč „kaiserky“ nabízí dokonce přes 2000 odkazů.